

ПРОПАГАНДАТОРИ НА БЪЛГАРСКАТА МУЗИКА

Втори концерт на Катовицката филхармония

Когато в залата прозвучаха първите симфонични възглasi на Владигеровата увертюра „Деве ти септември“, привлекли изцяло вниманието на публиката към възхителния колектив на Катовицката филхармония, асоциативно възникнаха спомени на радост и гордост, че нашите приятели от братска Полша бяха едни от първите чуждестранни симфонии, които с колегиална готовност подкрепиха тенденцията русенският международен музикален фестивал да съдействува за популяризиране на българско то симфонично творчество. Прозвучалата тогава (1966 г.) симфонична поема „Герман“ от Филип Кутев спечели не само възторга на слушателите, но и оценката и наградата на Съюза на българските композитори за най-добро изпълнение на наше произведение. Не „протоколино“ внимание, а музикантска убеденост сложи началото на вече така обогатяваща се чуждестранно представяне на десетки крузни творби от симфоничната ни литература мартенски музикален празник. Радетели за едно плодотворно сътрудничество, катовицките фил

хармонисти осъществиха първи изпълнения в своята родина и на редица други произведения от български композитори. А концертът през миналия сезон изцяло е наша оркестрова музика, както и безкористния им жест да го запишат с извънреден труд за нуждите на полското радио, предизвиква искрена и дълбока признателност.

С такова предразполагане пастроение слушахме изпълнението на тържествената увертюра „Деве ти септември“. И свързахме ентузиазма на изпълнителите и близките към тях братски чувства с патетичния симфоничен възглас на рождената дата не само на свободата ни, но и на здравата интернационална дружба.

Чудесният млад пигулар Минчо Минчев стана повод за нови мисли — оценки за многогранната ни близост с катовицките гости. През 1967 г., едва 16—17 годишен, той стана носител на първата награда за анигулари в конкурса на Русенската филхармония за млади изпълнители. С блестящия и труден Концерт за

цигулка и оркестър № 2 от великия полски композитор Шимановски, той предизвика възхищението на члена на международното диригентско жури на конкурса Карол Стрия — гл. диригент на Катовицката филхармония, за да последва поканата за първо задгранично гостуване на младия русенски лауреат. Владен изцяло в интерпретирането на Първия цигулар концерт на Прокофьев, може би той чувствуваше импулсите на слушателите го публика, която премина година аподириачна началния успех на несъмнено блестящата му кариера, както и сътрудничеството на внимателно следещите го симфонии, с които го свързва първата му концертна промяна зад граница. Днес Минчо Минчев, макар и още студент в Българската държавна консерватория, е утвърден български инструменталист, носител и на други наши и международни награди, най-скорошната и най-значителна от които е извоюваното първо място в световноrenomнирания и изключително труден конкурс — „Паганини“ (1971). Цигулар с възмилителна техника и артистичен нерв,

е богат концертен репертоар и опит. Минчо Минчев утвърждава своето име в изкуство с „ударната“ сила на непосредствено налагащото се очарование. Бисовите му изпълнения на фестивалния мартенски концерт извикаха съвзачинно бурни аплодисменти, викове „браво“ и спонтанния отклик на чуждестранните гости: „Този анигулар трябва непременно да бъде чул и у вас!“

Слава Плачек, младият „втория“ диригент на Катовицката филхармония, ученик на Карол Стрия, дирижира втория представителен концерт на оркестъра. Русенската публика го познава от миналогодишното му гостуване на нашата филхармония. Класически ясната мануална техника на диригента, хубаво намерените темпа, позволюва на оркестъра да музицира с характерния си извънчателски стил: строг ансамбъл, ясна ритмика, красива и емоционален звук. А за Четвъртата симфония на Шуман това са незаменими необходими качества. Малко стеснена в контрастите (при изпълнението), голямата музика на гениалния немски романтик намери „пролуки“ към сърцето на слушателите — към една публика, която е възпитана в естетиката на неговия развълнуван симфонизъм. Европейското равнище на Катовицката филхармония се откри с едно свободно, професионално улегнало музициране, уверяващо ни още веднаж в прекрасното самочувствие на нашите гости и приятели в света на голямото изкуство — творческо и изпълнителско.